

Arrest

nr. 87 651 van 14 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juni 2010 diende de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Aangezien zij geen gevolg gaf aan de oproeping voor verhoor, werd zij geacht afstand te doen van haar asielaanvraag.

1.3. Op 16 maart 2011 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 21 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 72.155 van 20 december 2011 heeft de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.5. Op 27 december 2011 diende de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 23 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 14 mei 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris om aan de verzoekster het bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het betreft de bij het huidige beroep bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De persoon die verklaart te heten D.(...) L.(...)

Geboren te Grozny, op (...)

En van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen...”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting merkt de raadvrouw van de verweerder op dat de staatssecretaris sinds “*een wetswijziging van begin dit jaar*” geen appreciatiemogelijkheid meer heeft met betrekking tot artikel 7 van de vreemdelingenwet en stelt zij de vraag naar het actueel belang dat de verzoekster zou hebben.

De raadvrouw van de verzoekster merkt op dat de exceptie pas op de terechtzitting werd opgeworpen en verklaart zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad wijst er op dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (cfr. RvS 16 februari 2012, nr. 218.019, NV A&J VERSTRAETE; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760, BVBA ANTWERPSE VETCENTRALE VADA; RvS 22 januari 2008, nr. 178.814, BVBA D’CATALAN WINES). De vraag naar het belang die de raadvrouw van de verweerder ter terechtzitting formuleert waarbij in vage termen wordt verwezen naar een wetswijziging in het begin van dit jaar, voldoet hieraan niet en vormt geen ontvankelijke exceptie.

De Raad is derhalve van oordeel dat in mondelinge repliek van de verweerder geen ontvankelijke exceptie kan worden ontwaard.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de situatie van verzoekster, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoeker zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In casu, lijdt MEVROUW D.(...) L.(...) aan een mammair neoplasie (anders gezegd een borstkanker), ernstige aandoening, die het levende prognose verplicht;

Zij vroeg voor een verblijf langer dan drie maanden op basis van de 9 ter.

Een beroep tot nietigverklaring werd aan uw Raad tegen de beslissing 9 ter ingediend op 30.05.2012 (Stuk nr. 2);

Deze aandoening moet onder constant toezicht zijn om de instorting te vermijden;

De aandoening is ook uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van MEVROUW D.(...) L.(...).

De medische toestand is dramatisch voor MEVROUW D.(...) L.(...) in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst omdat ze zal er niet goed behandeld worden;

Bij gevolg is het bevel het grondgebied te verlaten gelijkwaardig aan een flagrante schending van het artikel 3 van de E.V.R.M. door het feit dat MEVROUW D.(...) L.(...) niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge aan deze zware aandoening door gebrek aan behoorlijke medische zorgen.”

4.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972;). De verzoekster preciseert op geen enkele wijze waarin de door haar vermeende schending van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie is gelegen. Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de artikelen 75, § 2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de Raad op 20 december 2011 aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten nu de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet betwist dat zij zich bevindt in de situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten en dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Zij betwist evenmin dat haar bij 's Raads arrest nr. 72.155 van 20 december 2011 de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Evenwel verwijt zij de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar persoonlijke situatie om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfrecht. Zij verwijst dienaangaande naar de aandoening op basis waarvan zij een aanvraag heeft ingediend om medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt dat haar ziekte ernstig is en zeer bedreigend voor haar levenskwaliteit.

Waar de verzoekster verwijst naar het beroep dat zij bij de Raad heeft ingediend tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen op 14 mei 2012 zodat deze dateert van na beslissing van 23 april 2012, waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met de reeds onontvankelijk bevonden aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder bij het afwijzen van de aanvraag om medische regularisatie reeds standpunt heeft ingenomen over de gezondheidstoestand van de verzoekster en dat hij met de beslissing van 23 april 2012 reeds geoordeeld heeft dat uit het medisch dossier van de verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De verzoekster beperkt zich tot de enkele bewering dat haar aandoening (mammair neoplasie) zeer ernstig en bedreigend is voor haar levenskwaliteit, dat zij onder constant toezicht moet zijn "*om de instorting te vermijden*" en de zeer onduidelijke vermelding dat deze aandoening "*het levende prognose verplicht*". Zij ontkent dus louter en alleen hetgeen reeds werd geoordeeld bij het afwijzen van haar aanvraag om medische regularisatie, doch brengt geen enkel concreet laat staan bewijskrachtig gegeven bij om haar standpunt te onderbouwen. Gelet op het feit dat over de aandoening van de verzoekster reeds werd geoordeeld bij beslissing van 23 april 2012, kan de verzoekster met dergelijk betoog niet aannemelijk maken dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden door het op 14 mei 2012 afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster merkt wel op dat zij tegen de beslissing van 23 april 2012 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad en voegt een kopie van het desbetreffende verzoekschrift toe als bijlage. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het desbetreffende beroep werd ingediend op 30 mei 2012, dit is dus na het afleveren van het bij huidig beroep bestreden bevel d.d. 14 mei 2012 om het grondgebied te verlaten. De verweerder kon bijgevolg op datum van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het beroep dat de verzoekster instelde tegen de beslissing waarbij haar aanvraag

om medische regularisatie onontvankelijk werd bevonden. Door te verwijzen naar het op 30 mei 2012 ingediende annulatieberoep kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk worden gemaakt aangezien de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). De Raad wijst er tevens op dat het indienen van een dergelijk annulatieberoep hoe dan ook geen opschortende werking heeft. De verzoekster toont ook niet aan dat en op grond van welke bepaling haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd omwille van het feit dat er nog een beroepstermijn lopende was tegen de beslissing houdende onontvankelijkheid van haar aanvraag om medische regularisatie. De Raad wijst er daarenboven op dat het beroep in kwestie bij arrest nr. 87 651 van 14 september 2012 werd verworpen. Het feit dat bij de Raad een annulatieberoep werd ingediend tegen de beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag om medische regularisatie doet bovendien geen afbreuk aan het gestelde in de thans bestreden beslissing, met name dat aan de verzoekster bij 's Raads arrest nr. 72.155 van 20 december 2011 de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dat zij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

De verzoekster toont in voorliggend geval dan ook niet aan dat dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze werd voorbereid, noch toont zij aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De loutere bewering dat *“verwerende partij nalaat onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoekster zich tegenwoordig bevindt”* is uiteraard onvoldoende.

In de mate dat de verzoekster tevens zou bedoelen een schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de verweerder bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets doet dan een situatie vast te stellen dat die door dat artikel gevisieerd wordt. Waar de verweerder in de bestreden beslissing aangeeft dat bij arrest van de Raad op 20 december 2011 de vluchtelingenstatus zowel als de subsidiaire beschermingsstatus zijn geweigerd, geeft hij te kennen dat de asielaanvraag van de verzoekster definitief is beëindigd en dat zij uit de asielaanvraag geen verblijfstitel heeft kunnen verkrijgen, wat leidt tot de vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, namelijk dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Aldus heeft verweerder bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niets anders vastgesteld dan de situatie die door dit artikel gevisieerd wordt. Op zich volstaat dit als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verweerder gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

De verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat zij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en zij slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt de verzoekster evenmin aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsgedrag is niet geschonden.

4.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de verzoekster dat zij onder constant toezicht moet zijn om instorting te vermijden, dat haar medische situatie bij een terugkeer naar haar land van herkomst dramatisch is en dat het bestreden bevel gelijkwaardig is aan een flagrante schending van artikel 3 van het EVRM door het feit dat zij niet redelijk verzorgd zal kunnen worden en zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge van de zware aandoening en het gebrek aan behoorlijke medische zorgen.

Bij de beoordeling van de bestaanbaarheid van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM dient te worden gewezen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dienaangaande.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde tevens dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

De Raad stelt vast dat de verzoekster zich, wat haar gezondheidssituatie betreft, beperkt tot loutere beweringen. Zelfs wanneer zou kunnen worden aangenomen dat de aandoening waarvan sprake – een borstkanker die blijkens de verschillende medische attesten die in het administratief dossier zitten reeds is behandeld in 2008 - inderdaad ernstig is, gaat zij eraan voorbij dat zij concreet moet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zo ligt er geen enkel concreet gegeven voor waaruit zou blijken dat de verzoekster zich voor behandeling niet zou kunnen wenden tot de gezondheidsvoorzieningen in haar land van herkomst of dat de behandeling die zij er zou kunnen krijgen zodanig pover is dat dit voor haar een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Met vage beweringen dat zij "*niet redelijk verzorgd zal kunnen worden*" en "*zelfs zou kunnen overlijden ten gevolge van een gebrek aan medische zorgen*" toont de verzoekster op geen enkele manier *in concreto* en aan de hand van enig bewijskrachtig gegeven een dergelijk risico aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.6. In de mate dat het ontvankelijk is, is het enige middel ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen grond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

C. DE GROOTE